

НОВА КАРТИННА ГАЛЕРИЯ

ХУДОЖЕСТВЕНО
ИЛЮСТРАЦИО
МЕСЕЧНО
СОБИРАНЕ ЗА
ДЕЦА И МОЛОДИ

♦♦♦♦

Редакция и
Административ-
на „Почта“ № 1
София

СРЕЩУ КОЛЕДА

Васко хлупна задъ себе си зорката и бързо се спусна по заобикваната улица. Въ бързината, неговото лице, одригнато галто, забавно се мръщеше въ тъмнотъ му като пътни араби, и притено го минаваше по сонитъ колаби.

Васката, както го наричаха децата, бѣше слабо, но високо като върлена дете, и въ скитнѣ напъхнати, шарени дрехи, приличаше на граднико плавачко.

Хрущавени стѣги, подъ продължителъ му обущи смивашъ жарѣше краката му на разтворенитѣ мѣста, но той малко обръщаше внимание на това. Трѣбваше да бърза, докато улукитѣ въ центъра на София, сж още шумни и многолюдни.

А въ ушнитѣ му все още трѣтѣше укорениа гласъ на неговата южнѣна майка. Тя горѣше му зарѣчише:

— Васкина, па ти не трѣба да се стремувашъ, оне!... Ще качишъ... ще олеснишъ... татко е боленъ... И този преселникъ, разтопѣлъ въ болка най-малъ гласъ, сега носише дете напредъ, къмъ центъра на богато осветена София. Тамъ нощта не е авало въ покривнитѣ — гласъ, но сѣтлооснава отъ блѣсъка на искрешни стѣги.

Васката сега си припомни още и други най-ни думи:

— Хората сж добри!... особено тази нощъ, срещу Коледа!... Само ти не се свени, протѣвъ рѣка и мори, нолъ... Безервоно нолѣ...

Но на Васката му стана притомно, какъ щеше се рече да протѣне рѣка?!... И исплакъ той съзнаваше, че трѣбва да направи тази жертва... Иначе сж изубунѣ! Последното парче студено дѣлѣ го хвърчи още на обѣда и зо мина тежното пѣшване на неговия боленъ

татко. А този човѣкъ какъ тъй нощногъ пакъ лежа. Васката не помеше да си обиди. Въ бързината той правеше опити съ себе си. Протѣваше рѣка, къмъ изобразената сцена на пренимиващъ край него господанъ и едватъ чутю и съ вънмене измѣняваше:

— Чѣтко, нолѣ азъ, едно единно нолѣ... за мене... за болниа ми татко... за... за...

И съ притно заморостно той усѣвише какъ малкитѣ пѣнѣте се окитѣ едно по едно въ шепитѣ му, отъ което тѣ се сгрѣбватъ. Той пѣше дякобонѣти си и се разла, радѣ... Вънмува се изѣлото му пѣршиво тѣло, кънмува се, че квалѣ готѣна редѣсть ще занесе у дома... И неговото малко гърдице запута бързо-бързо: „тулѣ-тулѣ-тулѣ-тулѣ“...

Центъра на София Васката наѣтри окитѣвъ и шумѣтъ, както прѣтъ карнавалната нолѣ-Гьжанилото отъ хора се суетѣше нагоре-надолу, свиреше се прѣдъ осветѣнитѣ витрини, напѣлѣваше като глумица въ магнититѣ или се пѣварѣше и прѣварѣше съ улукитѣ продавачи, които непрестанно викаха, нолѣва и предлагѣха своята елѣна стока. Мали е нощта срещу Коледа! Елѣнитѣ тамъ нолѣ ще бидатъ богато украсени и осветѣни отъ игришитѣ пламѣчетѣ на много свѣти. Подарѣнитѣ за децата, какъ тѣмъ чудни игриши, какъ които ще бидатъ прѣтѣнѣти жидни децѣни рѣки. Васката се усѣнише... Но той зашо нѣмога не е получилъ колѣвени подарѣци? Нито пѣлъ сестричѣто му Велѣс. Той не помчи толкова авано събѣти въ свои животъ. Не е авѣлѣлъ дори нѣколко Коледа вънѣ.

Край нѣщо сремивава възрастѣтъ господанъ, той се свѣта и прѣтѣва своѣта сува рѣка: